

Sygn. akt **XI Ka 375/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2015r.

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Sławomir Kaczor (spr.)

Sędziowie SO Włodzimierz Śpiewła

SO Magdalena Kurczewska – Śmiech

Protokolant p.o. prot. Wojciech Czajkowski

przy udziale Prokuratora Ewy Stelmach

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2015r.

sprawy **S. B.**

oskarżonego z art. 178a § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim

z dnia 26 stycznia 2015r. sygn. akt **II K 1122/14**

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. na podstawie art. 63 § 2 kk na poczet orzeczonego środka karnego zalicza okres zatrzymania prawa jazdy oskarżonego również od dnia 27 stycznia 2015 roku do dnia 21 maja 2015 roku;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze 600 (sześćset) złotych tytułem opłaty oraz 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków.

XI Ka 375/15 U Z A S A D N I E N I E

S. B. oskarżony został o to, że w dniu 22 października 2014r. w miejscowości U. woj. (...) prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym marki N. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości, wyniki: I badanie 1, 18 mg/l, II badanie 1, 19 mg/l, III badanie 1, 18 mg/l, IV badanie 1, 10 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu

tj. o czyn z art.178a § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 26 stycznia 2015r. Sąd Rejonowy w Radzynie Podlaskim uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu z art.178a § 1 k.k. i na podstawie tego przepisu skazał go na karę 200 stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki na kwotę 30 zł; na podstawie art.63 § 1 k.k. na poczet tak orzeczonej kary zaliczył okres zatrzymania oskarżonego w okresie 22.10.2014-23.10.2014r.; na podstawie art.42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat; na podstawie art.63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy od 22.10.2014r. do 26.01.2015r.; zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 600 zł opłaty i 70 zł wydatków.

Od wyroku tego apelację wniósł obrońca oskarżonego. Zaskarżając rozstrzygnięcie w części dotyczącej orzeczenia o karze, środka karnym i kosztach sądowych zarzucił:

- rażącą niewspółmierność orzeczonej kary w wymiarze 200 stawek dziennych po 30 zł stawka - z uwagi na nienależyte uwzględnienie celów wychowawczych kary, albowiem prawidłowa ocena okoliczności dotyczących jej wymiaru uzasadnia orzeczenie jej w niższej wysokości;
- rażącą niewspółmierność orzeczonego środka karnego, w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, wynikającą z braku uwzględnienia w należyтым stopniu przez Sąd I instancji rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunków osobistych sprawcy, sposobu życia przed popełnieniem przestępstwa oraz nieadekwatności w stosunku do celów zapobiegawczych, a zwłaszcza wychowawczych, które orzeczoną karą ma osiągnąć w stosunku do skazanego;

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez:

- obniżenie orzeczonej kary grzywny;
- zmianę w zakresie zastosowanego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat – poprzez wyłączenie z orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych pojazdów ciężarowych powyżej 3, 5 tony (kategorii prawa jazdy **C** oraz **C + E**);
- stosowne obniżenie opłaty sądowej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, zaś podniesiona w niej argumentacja przemawia za oceną tego środka odwoławczego jako oczywiście bezzasadnego.

Sąd Rejonowy rozstrzygając w przedmiocie kary i środka karnego uwzględnił w sposób prawidłowy całokształt ujawnionych okoliczności sprawy, prawidłowo stosując się do wymogów art.53 k.k., zaś zajęte w tym przedmiocie stanowisko, któremu dał wyraz w treści wyroku, prawidłowo i wyczerpująco uzasadnił.

Odnosząc się do eksponowanych przez autora apelacji okoliczności – w jego ocenie łagodzących – nie może ująć uwadze całkowicie bezkrytyczna ich analiza. Jeżeli więc skarżący, podkreślając znaczenie zachowania sprawcy po dokonaniu przestępstwa, podnosi, że oskarżony wyraził skruchę i żal, to nie sposób nie zauważyć, że do owego zachowania musi zostać zaliczona także arogancka i lekceważąca postawa oskarżonego, który zapowiedział wezwanemu na miejsce zdarzenia funkcjonariuszowi policji, iż „przyprowadzi swoich świadków, którzy zeznają, że on nie kierował” (zeznania P. W. k.24v). Diametralna zmiana stanowiska oskarżonego nastąpiła zaś po skierowaniu do sądu aktu oskarżenia, gdy wymieniony uświadomił sobie nieuchronność odpowiedzialności za popełnione przestępstwo.

W konfrontacji ze stanem nietrzeźwości w jakim oskarżony kierował pojazdem mechanicznym oraz stworzoną przez niego sytuacją na drodze, precyzyjnie opisaną przez świadka J. W., nie sposób nadać znaczenia w sprawie priorytetowego również eksponowanym w apelacji sumiennemu wykonywaniu przez oskarżonego obowiązków zawodowych oraz jego uprzedniej niekaralności. Okoliczności te zostały zresztą w sposób należyty uwzględnione przez Sąd Rejonowy, co znalazło wyraz w wymierzeniu kary rodzajowo najłagodniejszej z przewidzianych za występki z art.178a § 1 k.k. Co się zaś tyczy wysokości orzeczonej grzywny to jest oczywistym, iż warunkiem skuteczności kary jej realna dolegliwość. Z tych względów wymierzona oskarżonemu grzywna nie może być uznana za niewspółmiernie surową.

Analogiczny – co do zasady – wniosek należy sformułować odnośnie zakresu i rozmiaru orzeczonego środka karnego. Wbrew twierdzeniom skarżącego brak podstaw do wyeliminowania

z jego zakresu uprawnień do prowadzenia pojazdów ciężarowych. Nie ma przy tym racji obrońca cytując w sposób wybiórczy, a wręcz zmanipulowany, trafne skądinąd stanowisko Sądu Najwyższego, zgodnie z którym orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych innego niż ten do którego należał pojazd prowadzony przez sprawcę pozostaje w ewidentnej sprzeczności z istotą wyrażonego w art.42 § 2 k.k. zakazu i tym samym stanowi rażącą obrazę tego przepisu (wyrok SN z 14 marca 2007r., III KK 494/2006, LEX nr 249191). Rzecz bowiem w tym, że cytowane stanowisko dotyczyło konieczności orzekania wobec sprawcy występku z art.178a § 1 k.k. zakazu prowadzenia pojazdów tego rodzaju, przy użyciu którego popełniono przestępstwo, w żadnej mierze nie traktowało natomiast jako obrazy art.42 § 2 k.k. objęcia zakresem takiego zakazu również pojazdów innego rodzaju. Jest to więc stanowisko oczywiście trafne. Nie sposób bowiem stwierdzić, że oskarżony, który dopuścił się przypisanego mu występuku, kierując samochodem osobowym, daje gwarancje odpowiedzialnego użytkowania pojazdów ciężarowych, z natury swojej mogących sprawiać – przy nierozważnym ich użytkowaniu, a takim jest pewnością kierowanie w stanie nietrzeźwości – zagrożenie nieporównywalnie większe. Jeżeli zaś obrońca podnosi wagę konsekwencji zapadłego rozstrzygnięcia nie tylko wobec osoby oskarżonego, ale również wobec jego rodziny, to należy stwierdzić, że konsekwencje te winien przewidywać właśnie oskarżony decydując się na kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie zaawansowanej nietrzeźwości.

Z tych względów, a nadto wobec niestwierdzenia nieprawidłowości skutkujących zaistnieniem bezwzględnych przyczyn odwoławczych, Sąd Okręgowy na podstawie art.437 § 1 k.p.k. orzekł jak w wyroku. Oczywiście konsekwencją uznania, iż wymierzona oskarżonemu grzywna pozostaje w zasięgu jego możliwości majątkowych jest nieuwzględnienie wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i obciążenie nimi oskarżonego zgodnie z zasadą wyrażoną w art.636 § 1 k.p.k.

Włodzimierz Śpiewła Sławomir Kaczor Magdalena Kurczewska - Śmiech